

tryk, at menneskesynet er et udtryk for respekt – respekt! – for den enkelte, hvis ansvar man altså her accepterer?

(Kort bemærkning).

John Dyrby (S):

Altså, nu bliver vi nødt til at få tingene helt på det rene. Der er forskel på en integrationskontrakt og erklæringen om aktivt medborgerskab.

Jeg forstår på hr. Søren Krarup, at det, der i virkeligheden blev henvist til, var erklæringen, altså erklæringen om aktivt medborgerskab; integrationskontrakt er noget andet.

Lad mig gå tilbage til det konkrete spørgsmål: Nej, det vil jeg sådan set ikke, for det er jo ikke o.k., at man stiller en række krav, hvoraf nogle i virkeligheden ikke er rimelige for at sige det mildt, og så siger man til vedkommende udlænding, at han kan skrive under på den nederste linje, og i det øjeblik han skriver under, siger man, at tonen er rigtig, for han har fået lov til at skrive under.

Kl. 13.40

Sådan hænger verden jo ikke sammen. Man er selvfølgelig nødt til at se, hvad der bliver skrevet under på. Og det er en situation, hvor det er den enkelte udlænding – der jo er den lille, om jeg så må sige – der mere eller mindre bliver presset til at skrive under; vedkommende har i hvert fald ikke et alternativ til den her erklæring, og så bliver tonen i erklæringen et problem.

Det er jo ikke min opfindelse, at tonen er et problem. Det siges jo lige så meget i de høringsvar, vi har fået ind. I hvert enkelt af dem siges det: Tonen er altså et problem. Den kunne godt være anderledes og meget bedre.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Som sagt er og bliver det, at man taler om tonen en måde, hvorpå man taler uden om det, sagen drejer sig om.

Det, sagen drejer sig om, er, at man siger du til den fremmede. Man pakker ham ikke ind i al mulig hensyntagen og siger, at han er et stakkels offer for et ondt samfund. Man siger: Der gælder visse krav – og det er ganske rigtigt, at det er erklæringen om medborgerskab – og dem er du forpligtet på; vil du sige ja eller nej?

Idet man stiller ham over for dette krav, har man respekteret ham. Det, som bemærkningerne om tonen i hr. John Dyrbys tale skal dække over, er jo, at man vil opretholde den uansvarlig-

hed, som hidtil har ødelagt enhver integration i dette land.

(Kort bemærkning).

John Dyrby (S):

Det tror jeg hr. Søren Krarup fuldstændig har misforstået. Det, der menes med tonen, er jo det nærmest købsaftaleagtige indhold, der er i den her erklæring. Den er ikke hverken fremadrettet eller gensidig, og den peger efter min opfattelse ikke frem mod en positiv opfattelse af hele integrationsforløbet. Det er derfor, jeg holder fast i, at tonen kunne være helt anderledes.

(Kort bemærkning).

Eyvind Vesselbo (V):

Hr. John Dyrby sagde for et øjeblik siden, at Socialdemokratiet står ved den aftale, der blev lavet i sommer, så mit første spørgsmål er: Når man nu står ved den aftale, hvorfor sprang man så fra, da de endelige forhandlinger skulle afsluttes, eller da der skulle laves en lovgivning? Det var det ene spørgsmål.

Det andet er også et konkret spørgsmål, som jeg håber hr. John Dyrby vil svare på. Jeg har kun hørt ét punkt, som hr. John Dyrby var uenig i vedrørende det, der ligger her, nemlig det skema, den attest, man skal skrive under på. Kunne hr. John Dyrby ikke fortælle os, hvad det er for en lang række punkter, man måtte være uenig i vedrørende den her lovgivning, og som betyder, at man stemmer imod det her? For det står mig ikke helt klart, hvad det er for seks, syv, otte, ti punkter, som Socialdemokratiet er uenig i, når man først var enig i aftalen, og nu kun har sagt, at det er noget i et skema, som man i øvrigt har godkendt tidligere, man er uenig i.

Det er to klare spørgsmål.

(Kort bemærkning).

John Dyrby (S):

Lad mig nu gøre det helt klart en gang til, at det, vi snakker om her, er L 93. I L 93 – det var også det, jeg sagde i min tale – har vi et væsentligt problem med erklæringen om aktivt medborgerskab. Det var det ene.

Det andet var, at nu bliver det kaldt en test eller et skema; det er altså en erklæring, som er ret omfattende, og som indeholder – og det har vi jo hørt tidligere – nogle formuleringer, som i virkeligheden er uacceptable, og som vi i den her sal ikke engang har forpligtet os til. Det er altså uacceptabelt. Og så sagde jeg meget klart i min tale: